

O ochronie czynnej żółwia błotnego

2014-10-29

W dniach 27 - 28 października 2014 r. w Płocku odbyła się konferencja poświęcona zagadnieniom związanym z ochroną czynną żółwia błotnego, obecnie silnie zagrożonego wyginięciem gatunku.

Celem konferencji było przedstawienie propozycji zadań z zakresu ochrony czynnej, koniecznych do wykonania w kluczowych dla krajowej populacji ostojach żółwia błotnego oraz przeprowadzenie wstępnego rozpoznania (monitoringu) nowych stanowisk rozrodczych.

Podczas konferencji dyskutowano na temat obecnego stanu ochrony żółwia błotnego w Polsce, w szczególności o przyczynach załamania populacji i głównych zagrożeniach dla gatunku.

Na zaproszenie Centrum Koordynacji Projektów Środowiskowych w konferencji wzięli udział przedstawiciele: Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, regionalnych dyrekcji ochrony środowiska, regionalnych dyrekcji lasów państwowych, naukowców oraz przedstawiciele NGO, a także przedstawiciele Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Regionalną Dyrekcję Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim reprezentowali Danuta Jermaczek oraz Kinga Adamska-Gerber.

Na terenie Polski występuje tylko jeden rodzimy gatunek żółwia i jest to żółw błotny *Emys orbicularis*. Jest to gad z rzędu *Testudines*, rodziny żółwie słodkowodne *Emydidae* i rodzaju żółwie błotne *Emys*.

Żółwie błotne to zwierzęta prowadzące wodno-łądowy tryb życia. Większą część czasu spędzają w wodzie. Preferują niewielkie, zarastające zbiorniki wód stojących, zatoki jezior lub wolno płynące ciekły o szybko nagrzewającej się wodzie, starorzecza, śródleśne bagna, olsy, ekstensywnie użytkowane stawy. Dorosłe osobniki wypierane z naturalnych siedlisk, zasiedlają wszystkie napotkane zbiorniki wodne, które dają im szansę na zdobycie pokarmu i przetrwanie. Na miejsca lęgowe wybierają najchętniej lekkie, piaszczyste gleby porośnięte zespołem napiaskowej murawy, z takimi gatunkami jak szczotliha siwa, jastrzębiec kosmaczek, czerwiec roczny, kostrzewa owcza.

Żółwie są drapieżnikami - odżywiają się przede wszystkim pokarmem zwierzęcym.

W naszym regionie są ciemno ubarwione. Na ciemnej skórze głowy i kończyn rozmieszczone są liczne żółte plamki, które pełnią funkcję ubarwienia ochronnego. Największe osobniki rzadko osiągają w Polsce 20 cm długości. Tęczówka samic jest najczęściej żółtawa, a u samców czerwona. Brzuszna część pancerza u samców jest wklęsła, co ułatwia im kopulację, a u samic prosta.

W województwie lubuskim gatunek ten objęty jest szczególną ochroną. Aktualnie ustalone zostały trzy strefy ochrony ostoi, miejsc rozrodu i regularnego przebywania zwierząt objętych ochroną gatunkową. Gatunek ten jest pod stałą obserwacją. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim podejmuje działania w celu poprawy stanu ochrony jego siedlisk i ostoi.

Źródło: RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim
Fot.: B. Najbar